

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת פי תצא

"וּתְפֹשׁוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ" (כא, יט)

פעם נכנסת ח' צעיר לפני הגה"ק רבי יחזקאל אברמסקי וע"א ופתח עמו בדברים, במהלך השיחה ספר לו כי הוא עוסק עתה בלמוד פרק בן סורר ומורה שבמסכת סנהדרין.

כששמע זאת בעל חזון יחזקאל אמר לו הבה ואספר לך מעשה נורא שארע עמי כאשר כהנתי כרב ברוסיה.

הוא ספר כי אל הרב היו פונים לא רק בשאלות בדבר הלכה או כדי לשוחח בדברי תורה, אלא היו באים אליו גם יהודים רבים פשוטי עם כדי לבקש ברכה מהרב שיעתיר ויתפלל בעבורם, אם זה לרפואתו של חולה אנוש, לאשה עקרה וכו' או להצלחתו של אדם שבשל בעסקיו, או שגזרת המלכות עליו וכדומה.

יום אחד באה אלי אשה ובקשה, רבנו תתפלל נא בעדי שבני ימות.

נזדעזעתי לשמע את בקשתה הנוראה, ספר רבי יחזקאל, ואז פתחה האם והסבירה את בקשתה התמוהה, בן יחיד לה ועתה קבל צו גיוס לצבא הרוסי, בידעה את המכשולות והנסיונות שעמדו בפניו, חוששת היא פן יכשל ויצא לתרבות רעה ח"ו, ולכן

מבקשת שהרב יתפלל שימות עכשו כיהודי כשר וטהור בטרם תטמא נפשו בעברות.

רבי יחזקאל בקש להרגיע את רוחה ותוך כדי שהיא משיחה את לבה, התברר לו כי האשה באה בימים וזה בנה יחידה. אך למרות הכל החשש הנורא פן יצא הבן לתרבות רעה הביא אותה להחלטה, כי העצה היחידה היא לבקש מהרב שיתפלל שבורא העולם יטול את נפשו של בנה מחמד נפשה, אף שתשאר ערירית ללא זרע של קינא, ובלבד שלא יעמד הבן בנסיונות שעלולים להפילו לבאר שחת.

האם הוזילה דמעות כמים, רבי יחזקאל בכה יחד עמה ובסופו של דבר אמר במקום להתפלל שימות הבן נתפלל כלנו שיחיה ושיעמד בנסיונות וישאר יהודי כשר.

ואכן כך הוה, התפלה ממעמקי הלב בקעה רקיעים, ואותו צעיר היה מהיחידים שזכו שגם לאחר שהתגייסו לצבא והטלטלו בין ארצות ועמים ובין חילים נכרים וגסי לב, שמרו על יהדותם ונשארו יהודים נאמנים וכשרים.

סיים רבי יחזקאל אברמסקי את ספורו ואמר, באותה שעה חשתי כאלו עמדה לנגד עיני תמונה חיה ומוחשית של מה שנאמר בתורה על בן סורר ומורה שנהרג על שם סופו, ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אתו אל זקני עירו, ההורים בעצמם אשר מי כמוהם חשים אהבת אב ואם לבנם מתגברים על

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

בְּלִית בְּרָרָה נִגְשׁוּ אֶל עוֹרֶךְ דִּין וְהִלָּה עֲרֶךְ
עֲבוּרֵם חוּזָה שְׂכִירוֹת, וְהִיְהוּדֵי נֶאֱלָץ לְשֵׁלֶם
סְכּוּם נוֹסֵף עֲבוּר חֲתִימַת חוּזָה, תוֹךְ שֶׁהוּא
מְחֻזָּק אֶת עֲצָמוֹ וְאוֹמֵר: עֲבוּר מִצְוֹת סִפָּה
הִיִּקְרָה לֹא אֶפְסִיד כָּלוּם.

לְאַחֵר שֶׁהִחֵל לִבְנוֹת אֶת הַסִּפָּה עַל הַגֵּג,
חָשְׁכוּ עֵינָיו, הַמָּקוֹם הָיָה מְלֵא בַּגְרוּטָאוֹת
וְחֻמְרֵי בְּנִין. הוּא פָּנָה אֶת הַגְרוּטָאוֹת וּלְפָתַע
הַבְּחִין בְּשִׁקִּית הַטְּמוּנָה בְּתוֹךְ הַחֲבִית, וְלְאַחֵר
שִׁפְתָּחוּ אֶת קִשְׁרֵיהָ, גָּלָה שְׁבִתוֹכָה אֲבִי
יְהוֹלָמִים נוֹצְצִים.

מִיָּדַעְנוּ יְהוּדֵי טוֹב וְתָמִים, פָּנָה מִיָּד לְתַחֲנִת
הַמִּשְׁטָרָה וּמָסַר אֶת תְּכוּלַת הַשִּׁקִּית וְשֵׁם
נֶאֱמַר לוֹ שֶׁאֵכֵן הַתְּקַבְּלָה תְּלוּנָה עַל גִּנְבַת
יְהוֹלָמִים.

בְּמוֹצָאֵי שְׂמִיחַת תוֹרָה, קִיבֵּל הִיְהוּדֵי טְלָפוֹן,
וּפְקִיד מִשְׁטָרָה מוֹדִיעַ לוֹ לְהִגִּיעַ לְתַחֲנָה.

מִשֶּׁהִגִּיעַ לְתַחֲנִת הַמִּשְׁטָרָה מְבַשְּׂרִים לוֹ: כִּי
מִכֵּינֵן שֶׁהַתְּבָרָר שְׁבַעֲלֵ הָאֲבָדָה מֵת (הוּא הָיָה
נִכְרִי גִלְמוּד) וְהַחֵק בְּמִדִּינָתוֹ קוֹבֵעַ שְׁבַמְקָרָה
כְּזֶה, זוֹכָה הַמוֹצָא בְּאֲבָדָה אֲשֶׁר עַל כֵּן קָח
בְּחֻזָּרָה אֶת הַחֲבִילָה. פְּלָאֵי פְּלָאִים.

כֹּאֲשֶׁר שָׁמַע עַל כֵּךְ אוֹתוֹ שָׁכַן גּוֹי הוּא תִּבְעָאָת
הִיְהוּדֵי לְבֵית הַמִּשְׁפָּט וּבִקְשׁ אֶת הַתְּכוּלָה
לְעֲצָמוֹ.

הַתּוֹבֵעַ הַגּוֹי פָּנָה אֶל הַשּׁוֹפֵט וְטָעַן: שְׂאוֹתוֹ
יְהוּדֵי פָּלַשׁ לְרִשְׁוֹתוֹ הַפְּרִטִית וְחָטָף אֶת
הַשִּׁקִּית, וְכֵאֵן הִגִּיעָה הַהִפְתָּעָה לְתִדְהָמָתוֹ
שֶׁל הַגּוֹי: הִיְהוּדֵי שָׁלַף אֶת חוּזָה הַשְּׂכִירוֹת
שֶׁנַּעֲשֶׂה עִם הַגּוֹי לְשָׁבוּעַ יָמִים, וְהִרְאָה
לְשׁוֹפֵט שֶׁאֵכֵן הוּא שָׂכַר אֶת הַמָּקוֹם וְלֹא פָּלַשׁ
אֵלָיו, וְעָלָיו חֲתוּם עוֹרֶךְ דִּין כְּבִקְשַׁת הַגּוֹי,
לְאַחֵר עֵינָיו קָצַר בְּחוּזָה קִבַּע הַשּׁוֹפֵט:
הִיְהוֹלָמִים שִׁיכִים לְשׁוֹכֵר הַגֵּג שֶׁמִּצָּאָם.

הָאֲהָבָה הַטְּבָעִית, בְּיֻדָּעָם כִּי בָנָם עֲתִיד
לְצֵאת לְתִרְבוֹת רָעָה וּלְאַבֵּד חַיֵּי הַנֶּצֶחַ
וּמִבְּקָשִׁים לְנִהְגַּ בּוֹ אֶת הַדִּין שֶׁל יָמוֹת זָכָאִי
וְאֵל יָמוֹת חַיִּב.

"הַשֵּׁב תְּשִׁיבָם לְאַחִיהָ..." (כב, ב)

הַמַּעֲשֶׂה הַמְּדֻהָּיִם אֶרֶץ אֶצֶל בַּעַל תְּשׁוּבָה יָקָר
מִמֶּנֶּהֱטֵן שְׁבָנָיו יוֹרֵק, הָאִישׁ גֵּר בְּקוֹמָה
הַשְּׁנִיָּה בְּבִנְיָן גּוֹרֵר שְׁחָקִים בֶּן שְׁלוּשִׁים
קוֹמוֹת.

לְאַחֵר יוֹם הַכַּפּוּרִים הִחֲלִיט לִבְנוֹת לְעֲצָמוֹ
סִפָּה בְּאַחַת מִפְּנוֹת חֲזִית הַבְּנִין.

לְאַחֵר שִׁטְרַח רַבּוֹת וְהַשְּׁלִים אֶת הַקָּמַת
הַסִּפָּה, הוֹפִיעוּ פְּקָחֵי הָעִירִיָּה, וְהוֹרוּ לוֹ לְסַלֵּק
לְאַתֵּר אֶת הַמִּבְנָה הַמִּהְיָה מְטָרֵד לְדִירֵי
הַבְּנִין.

הָאִישׁ פָּרַק בְּדַמְעוֹת אֶת הַסִּפָּה, וְהִחֵל לְחַפֵּשׂ
אֶפְשָׁרוֹת אַחֲרֵת לִבְנִית הַסִּפָּה. הוּא פָּנָה לְגוֹי
מִהַקּוֹמָה הַשְּׁלוּשִׁים וּבִקְשׁ אֶת רִשְׁוֹתוֹ לִבְנוֹת
סִפָּה בְּגוֹ, שֶׁמִּמִּילָא לֹא נַעֲשֶׂה בּוֹ שׁוּם שְׁמוּשׁ.

מִשְׁרָאָה הַגּוֹי שְׂאוֹתוֹ יְהוּדֵי מִתְּלַהֵב לִבְנִית
סִפָּה, נִצַּל אֶת הַהֲזָדְמָנוֹת וּבִקְשׁ אֶלֶף דוּלָר
לְהַשְׁכִּיר לוֹ אֶת הַמָּקוֹם בְּגַג לְשָׁבוּעַ יָמִים.

הִחֲלִיט הִיְהוּדֵי בְּלָבוֹ עֲבוּר מִצְנָה כֹּה יָקָרָה
אֲעֲשֶׂה זֹאת בְּשִׁמְחָה וְאַשְׁלֵם אֶת מְלֹא
הַסְכּוּם לְגוֹי.

הוּא הוֹצִיא אֶת הַסְכּוּם ע"מ לְמוֹסְרוֹ לְגוֹי
וְהִנֵּה הִגִּיעָה דְּרִישָׁה נוֹסֶפֶת מִצַּד הַמִּשְׁכִּיר
שֶׁבִקְשׁ מִהִיְהוּדֵי וְאָמַר: אֲנִי מִבְּקָשׁ לְעֲשׂוֹת
אֶתְךָ חוּזָה שְׂכִירוֹת אֶצֶל עוֹרֶךְ דִּין מְסָמָךְ.

הִיְהוּדֵי נִסָּה לְשַׁכְּנֵעוֹ כִּי לְעֶסְקָה שֶׁל שָׁבוּעַ
יָמִים אֵין צָרָה לְעוֹרֶךְ דִּין וּלְבִזְבוֹ כֶּסֶף לְרִיק,
אֲבָל הַגּוֹי בִּשְׁלוֹ - אֵינִי מוֹכֵן לְהַשְׁכִּיר לָךְ אֶת
הַמָּקוֹם בְּגַג לְלֹא עוֹרֶךְ דִּין.